

Genç Felsefeci Ödülleri 2023-2024 Üçüncülük Ödülü

Eser Adı: Düşünceler ve İnsanlar

Eser Türü: Hikâye

Katılımcı: Derin Özdemir / Irmak Okulları / 7. Sınıf Öğrencisi

Eser Özeti: Bu hikâyeyi yazmak için öncesinde tamamız olan “mutluluk” kavramıyla alakalı aklıma gelenleri bir kağıda yazdım. Yazarken psikoloji alanıyla ilgili birkaç kitaptan ilham aldım. Bu yazdıklarımın en beğendiğimi hikâyenin mutlulukla ilgili vereceği mesaja dönüştürdüm. Sonrasında senaryo ne olmalı diye düşündüm. Düşünürken anne ve babamdan biraz yardım aldım. Bazı fikirlerimi yine bir yere yazdım ve en içime sinen senaryoyu hikâye olarak yazmaya karar verdim. Karakterlerin dış görünüşlerini, davranış biçimlerini, isimlerini ve rollerini belirledim. Ardından yazmaya başladım. Yazarken mantık ve yazım hatası yapmamaya çalıştım. Ana karakterin baştaki karamsar, umursamaz, yorgun ve bitkin bakış açısının, aldığı tavsiyeler ve tanıştığı insanlar sayesinde yavaşça değişmesini, daha mutlu birisi olmasını detaylı bir şekilde anlatmaya çalıştım. Kendimi karakterlerin yerine koymaya ve onların karakterlerine uygun davranışlarda bulunmalarına dikkat ettim. Hikâyenin sonunun keyifli ve gerçekçi olması için uğraştım. Bitirdikten sonra birkaç yakınım göstererek onların da yorumlarını alarak hikâyeme eklemeler yaptım ve sonunda hikâyemi teslim ettim.

DÜŞÜNCELER VE İNSANLAR

Mutlu olmak nasıl bir histi?

Gerçekten mutlu olmak.

Elbette herkes eğlenebilir, bir şeylerle ilgilenebilir, güzel zaman geçirebilir... Fakat bunlar insanın içindeki boşluğu doldurmaya yeter mi?

Yağmur damlalarının sertçe yere düştüğü, şemsiyelerin açık, ceketlerin fermuarlarının kapalı ve suratların asık olduğu bir sonbahar günüydü. Yere yavaşça düşen turuncu yaprakları izlerken kitapçıya doğru yürüyordum. İstanbul trafiği yine zirvesindeydi; kimse hava koşullarına bana mısın demeyerek gezmeye, yemeye, içmeye, buluşmaya geliyordu.

Kitapçıya varınca şemsiyemi kapattım, kocaman kitap dolu rafların arasında gezmeye başladım. Bir kitaba göz gezdirirken birisi bana seslendi:

“Kardelen! Ne yapıyorsun?”

Tanıdık bir ses değildi, bu yüzden şaşırdım ve arkamı döndüm. Suratını daha önce görmüşüm gibi geldi ama çıkartamadım. Saçları açık kahverengiydi ve hafif dağınık bir atkuyruğuyla toplamıştı. Ayrıca saçları dümdüzdü. Gözlerindeki gökyüzü mavisi, siyah gözlükleriyle iyi gidiyordu. Bana

göre bayağı kısa boylu ve açık tenliydi. Suratına boş boş bakınca “Beni tanımıyor musun? Aynı sınıftayız ya, Dilara ben,” dedi.

İsmi söyleyince hatırladım... Dilara sınıftaki, hatta belki okuldaki en tanınan insanlardan biriydi. Bazen onun hayatına sahip olmak istiyordum...

“Selam Dilara,” dedim kısık bir ses tonuyla.

“Hangi tür kitapları seversin? Ben ‘Dünya Klasikleri’ bölümüne gidecektim, benimle gelir misin? Belki sonra bir kahve içeriz!” dedi. Yapacak bir şeyim olmadığı ve evde annem ve komşularıyla oturmak istemediğim için kabul ettim ve Dilara’nın aradığı kitaba bakmak için ikinci kata çıkmaya başladık. Bir yandan da havadan sudan konuşuyorduk ama garip bir ortam vardı, Dilara da o garip havayı daha fazla sorular sorarak yok etmeye çalışıyordu. İkimiz de bir kitap alıp kitapçıdan çıktık. Yandaki kafeye gittik. Yağmur olduğundan koşarak gittik ve içeride zar zor yer bulduk. Normalde konuşkan ve arkadaş canlısı birisi değilim, hatta okulda bu özelliğimle bilinirim ama Dilara çok yüksek sosyal becerilere sahip olmasının yardımıyla konuşmayı ilerletebiliyor ve eğlenceli kılabiliyordu. Ben bile kendimi hiç durmadan konuşup ona bir şeyler anlatırken buldum. Ayrıca iki kedisinin olduğunu, boş zamanlarında piyano çaldığını ve en sevdiği rengin huzur ve güven vermesinden dolayı yeşil olduğunu öğrendim. Okuldakiler hakkında da biraz konuştuk, daha çok çoğunu tanımadığım için ben dış görünüşlerini ve davranışlarını betimliyordum; Dilara bana kim hakkında konuştuğumu söylüyordu. Gitmeden önce Dilara bana mutsuz olup olmadığını sordu. “Bilmiyorum,” dedim. Bir iki saniye beni gözleriyle süzdü ve “Sonra görüşürüz,” diyerek farklı yollara ayrıldık. Şemsiyemle birlikte yavaş yavaş yürüdüm.

Mutluluk neydi? Her zaman annem, gittiğim terapistler, akrabalarım babam öldükten sonra çok mutsuz birisi olduğumu söylüyordu fakat mutsuzluk ve mutluluk tam olarak neydi? Toplumun düşündüğü kadarıyla mutluluk insanların yaşadıklarıyla ve anılarıyla süslediği pozitif duygular saçan bir kelime olarak bilinirdi ama en derinliklerinde mutluluk sadece sekiz harfli bir kelimeydi. Mutluluğun hiçbir zaman geniş kapsamlı ve herkesin anlaştığı bir izahı olmamıştı. Kimine göre bir kişi mutluluk demektir, kimine göre bir hobi, kimine göre bir yer. Mutluluğunun kaynağı kişiliğin için bir ayna gibiydi. Nelere mutlu olduğun kişiliğini, kendini yansıtıyordu. Bu yüzden mutluluğunu bulmak kendini bulmaktı benim için. Ama ben mutluluğumu bulamıyordum. Mutluluğu arıyordum, düşünüyordum çünkü mutluluk düşünmeyi gerektiriyordu; kendi duygularıyla ve mantığıyla yalnız kalıp bol bol düşünmeyi, ama ne kadar düşünsen de benim için mutluluğun öznel bir açılımı yoktu. Daha fazla düşündüm. Hayatım boyunca ne kadar düşündüysem hep yalnızken düşündüm. Düşünürken eve vardım ve bir cevap bulamadım. Belki de mutluluk gerçekten sadece sekiz kuru süslenmiş harftir.

“Acaba Dilara mutluluğunu biliyor mudur?” diye mırıldandım kendi kendime merdivenlerden çıkarken.

Ben tam geldiğimde misafirler çıkıyordu. Odama koştum, pijamalarımı giydim ve uykuya dalana kadar tavanı izleyerek hem mutluluğun benim için anlamını hem de babamın ölümünü düşündüm. Üzerinden altı buçuk yıl geçmesine rağmen dünmüş gibi hissediyordum, zaman durmuş gibi.

GENÇ FELSEFECİ ÖDÜLLERİ

Hayatın yükü çok ağır geliyordu. Zaman ellerimden kayıp gidiyordu, çok hızlıydı. Durdurmak istiyordum. Babamın sonsuza kadar bizimle kalmasını isterdim.

Günlük diye aldığımız fakat hiç kullanmadığım kilitlenen defteri aldım ve kilidini açtım. Yazmaya başladım: “Merhaba, Ben Kardelen. Mutluluğun ne olduğunu arıyorum,” diye yazdım. Yazacak başka kelime dökülmedi kalemden. Defteri kapattım ve çekmeceye koydum. “Ne yapıyorum ki?” diye söylendim kendi kendime ve yatağa geri uzandım.

Hafta sonu Dilara ile bir iki kere konuştuk ve beni sınıf grubuna ekledi. Dilara’ya mutluluk ile ilgili sorularımı sormak istiyordum fakat bu konuyu mesaj üzerinden yazmak yerine yüz yüze konuşmanın bana daha iyi geleceğini düşündüm. Hem onu çok tanımıyordum. Boş vermek istedim.

Pazar günü hızlı geçti. Pazartesi okulda Dilara yanıma oturdu. Ve derste de teneffüslerde de konuştuk, arkadaş gibi... Uzun zamandır bir arkadaşına sahip olmamıştım. Dilara’dan arkadaşım olmasını ya da konuşmasını istemiyordum ki... Acaba bu kadar yalnız ve asosyal olmama mı acıdı diye düşündüm ama yüzüne bununla ilgili bir şey söylemedim.

Haftalar ayları getirdi, aylar da kışı getirdi. Dilara’yla oldukça iyi arkadaş olmuştuk. Okuldan bir iki kişi de benimle konuşmaya başladı; Dilara konuşuyor diye konuşuyorlardı, yine de çok umursamıyordum. Hayatım ufak da olsa bir düzene mi girmişti? Daha düzenli bir uyku vardı ve okula tamamen uyumak için gelmiyordum, sınıftakileri tanıyordum ve sınıftakiler de beni tanıyordu, teneffüslerde uyumak yerine Dilara ve Ayça ile bahçeye çıkıyordum... Ayça’dan bahsetmedim, Ayça Dilara’nın iyi arkadaşlarından birisi. Fena anlaşmıyoruz. Hatta bazen beni iyi anlıyormuş gibi hissediyorum. Sarı dalgalı saçları ve kahverengi gözleri var. Boyu 165, Dilara ve benim aramda. Giyimine özen gösteriyor, okul formasını bile aksesuarlarla şık göstermeye çalışıyor. Anlayışlı ve ne çok sesli ne çok sessiz birisi. Ayça ve Dilara’nın da yardımıyla notlarım biraz yükseldi sayılır, en azından sınıfta kalmayacağım gibi görünüyor. Annem de uzun süre sonra tekrardan daha düzenli ve sosyal birisi olmaya başladığımı düşünüp seviniyor. Eh, şu anda yolunda gitmeyen şeyler olmadı. Bir yandan da mutluluğu aramaya devam ettim. Her gün yatmadan önce tavanıma bakarak “Mutluluk ne?” diye düşünüyordum ve cevabı ararken gece iki sularında uykuya dalıyordum. Asla bulamıyordum o cevabı. Bir gün cesaretimi topladım ve Dilara’ya sormaya karar verdim. Kendimi tanımak, hayatta bir zevk kaynağı bulmak istiyordum. Nasıl yapacağımı öğrenmek istiyordum.

Pazar günü Ayça ile evime geleceklerdi fakat Ayça hasta oldu, bize de bulaştırmamak için gelmedi. Mutfaktan bir iki abur cubur aldıktan sonra annem arkadaşlarıyla buluşmaya dışarı çıktığı için rahatça salonda oturduk. Yine havadan sudan konuştuk, sonra konuya hızlıca geçtim: “Senin mutluluk kaynağın ne?”

“Benim mutluluğumun kaynağı mı? Ben mutluluğumu hayata borçluyum. Mutluluk benim için bir yaşam biçimi, bir bakış açısı. Mutluluğu aramayı bıraktığımda, hayatı kendi akışına bıraktığımda, hayatın güzelliklerine müteşekkir olduğumda ve sekiz milyar kişiyle dolu bu dünyada yaptığımız, yaşadığımız, düşündüğümüz her şeyin ne kadar küçük ve önemsiz olduğunu fark edince mutlu olmaya başladım. Sekiz milyar insanın sekiz milyarının da kendi hayatları, geçmişleri ve geleceği

GENÇ FELSEFECİ ÖDÜLLERİ

var. Herkes kendi hayatlarıyla o kadar meşgul ki başkalarınınkini umursamaya vakitleri yok. Bazılarını geçmişlerinde takılı kalıp şimdiki zamanın tadını çıkaramıyor, bazıları şu an talihsizliklerle uğraşiyor ama bunların hiç biri gülümsemek için bir neden değil. Hayatın engellerini gülümseyerek geçersen bir süre sonra engeller kalkacaktır. Mutlu olmak ve gülümsemek için bir nedene ihtiyacımız yok, hem ne olacağını asla bilemezsin... Belki evden çıkmadan önce yediğim yemek son yemeğimdi, belki az sonra aşağıda birisine araba çarpacak ve o kişi ölecek, bir hayat bir saniyede sonlanabilir. Yine de insanlar tüm hayatları boyunca ölümden korkarlar ve saklanırlar. Sen tüm hayatın boyunca ölümden saklansan da ölüm eninde sonunda sana gelecektir. Bu yüzden insanların kısa ve değersiz yaşamlarını bu kadar tedirgin ve mutsuz geçirmesi bana saçma geliyor. Günün sonunda hiçbir şey değişmeyecek bu yüzden kısa hayatımı gülümseyerek ve hayata karışarak geçirmek istiyorum, ayrıca çevremdekilere de bu bakış açısını yaymak istiyorum. Bir insan hayat onu nereye götürürse oraya gidecektir, bu yüzden hayatı takip ederken mutsuz ve isyankâr olan insanlar çok yıpranacaktır. Ben de yıpranmamak için mutluluğu aramadan sorgulamadan mutlu oluyorum. Hayatla barışık oluyorum, kendimle dost oluyorum, doğayla arkadaş oluyorum, hayvanlarla bağ kuruyorum. Ama kendimle dost olmak kavramına dikkat ediyorum çünkü çok yanlış anlaşılmiş bir kavram olduğunu düşünüyorum. Genellikle toplum “kendini sevmek”, “kendine destek çıkmak” olduğunu düşünür. Yanlış da değil. Fakat bundan ibaret de değil. Kendinle dost olmak kendine objektif bir şekilde yaklaşmaktır. Kendinle dürüst olabilirsen dış dünya ile de dürüst olabilirsin. Böylece kendini geliştirebilirsin ve daha iyi hissedersin, daha mutlu. Kendinle dürüst olmak kendini daha çok tanımak ve kendinle barışık olmanın anahtarıdır. Kendinle dürüst olmak hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmediğini ve bir şeyden ne kadar fazla istersek o kadar azaldığını fark etmektir. Hayat çok yüksek beklentilere sahip olan insanlara opsiyonlar sununca o insanlar daha fazlasını isteyip hırçınlaşmaz mı? Hep genç kalmak isteyen birisine yaşlılık daha mutsuz edici bir şekilde çarpamaz mı? Yaşlandığını fark ettikçe daha çok yıpranır, yıprandıkça daha çok yaşlanır. Geçen yılları ne elinde tutabilirsin ne parayla alabilirsin. Elindeki bir şeyin sonsuza kadar kalmasını istersen mutlu olamayacağını fark ettirir kendinle dürüst olmak. Hiçbir şey kalıcı değildir. Ve insan bu dünyada kalıcılık aramaya devam ettikçe daha da mutsuzlaşacaktır. İnsan sadece mutlu olmayı bilmez. Gençken de yaşlıyken de aynı şeylere mutlu olmayı, zayıfken de kiloluyken de gülümsemeyi ve hayatın akışında çırpınıp boğulmayı değil sakince arkana yaslanarak devam etmeyi öğrenmelisin. Hayattan hiçbir şey beklemeyince hayat güzelleşir. Bu yüzden mükemmeliyetçi, açgözlü, yüksek beklentili, şımarık insanlar etraflarındaki olaylara karşı daha mutsuzdurlar. Mutluluk bir sürü şey olabilir. Mutluluk her şey olabilir.”

Dilara'nın konuşması sırasında onu hiç bölmeden dinlemeye devam ettim. Bakış açısı ve mutluluğu tarif edişi çok pozitif ve neşeli gelmişti, çok tuhaf hissediyordum. Gerçekten sekiz milyar insanın arasında ne kadar küçük bir şey olduğunu düşünmek insanı korkutuyordu ama mutlu da ediyordu. Camdan aşağıya baktığımda yoldan geçen her insanın bir geçmişinin, acısının, zorluğunun ve güzelliğinin olduğunu düşünmek insanın tüylerini diken diken yapıyordu. Acaba karşıdaki kişinin hikâyesi neydi? Hiçbir şeyi bilmediğimi fark ettim. Biz hiçbir şeyi bilmeyen insanlar her şeyi biliyormuşuz, dertlerimiz çok büyükmüş, hayat çok uzunmuş, hayat çok sıkıcıymış veya hayat çok acımasızmış gibi düşünürken yaşamın sularında boğuluyoruz. O konuşurken hem onu dinleyip hem dinlediklerini düşündüm ve gerçekten iyi bir konuşmaydı. Konuşması bittikten sonra “Düşününce

doğru diyorsun, dediklerin ve bakış açıların çok ilham verici, şu ana kadar gittiğim tüm terapistlerimden daha mantıklı konuştun.” dedim ve biraz gülüştük.

“Nasıl ve ne zaman hayata böyle bakmaya başladın?” dedim meraktan.

“Sekizinci sınıftayken. Ortaokulda her şeyde en iyisi olmaya çalışıyordum ve en ufak hatalarım bile beni sinirlendiriyordu. Herkesi her konuda rakibim olarak görüyordum, bir şeyde benden iyi olan arkadaşlarımı kıskanıyordum ama kıskandığımı onlara söyleyemediğim için onlara kin besleyip sonrasında o arkadaşlarımla kavga çıkartıyordum. Kaybetmeyi kabullenemiyordum ve yenilgiye abartı tepki veriyordum. Tahmin edebilirsin ki hırslım ve ters kişiliğim insanları kendimden uzaklaştırmak için yeterli oluyordu ve bir süre sonra çok arkadaşım kalmamıştı, yaptıklarımın sonuçları tersleyince de yalnız kaldım.”

“Sonra ne yaptın? Ortaokuldan ayrılmadan onlarla aranı düzeltebildin mi?”

“Düzelttim, bir arkadaş sayesinde. İsmi Nilüfer’di. Yeşil gözlü, siyah kıvrıkcık saçlı, uzun boylu ve zayıf bir kızdı. Lise 1’den beri ona acayip benzediğini düşündüğümünden seninle konuşmak istemiştim. Yüz ifadeleriniz de benziyordu birbirinize. Sevimli bir kızdı aslında Nilüfer ama o zamanki aklımla ona da hiçbir zaman iyi davranmamıştım ama yine de bana yardım etmişti. Bir nedeni yoktu, sadece yardım etmek istemişti. İnsan içgüdü. Nilüfer bana bu yeni bakış açımı kazandıran kişiydi. Bir gün sıramda tek başıma otururken yanıma geldi ve rastgele bir konuşma başlattı. Hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu, ben de anlam veremiyordum ama okulda çoğu kişi benimle konuşmadığı için sorgulamadan sohbeti devam ettirdim. Bahçeye çıktık ve bana nasıl her şeyi akışına bırakıp rahatlamamanın hata ve yenilgi kabul etmeyip sinirli birisi olmaktan daha kolay olduğunu ve kendimi başkalarıyla değil kendimle karşılaştırmamın gelişimime ve sinirime daha yararlı olacağını anlattı. Gerçekten de çalışma sebebim “Bundan şundan daha iyi olacağım! Durmadan çalışacağım! Hatalar kabul edilemez! Mükemmel olmak zorundayım!” yerine “Bir önceki halimden daha başarılı olacağım. Yanlışlar yapabilirim, bu yanlışları anlayıp ayınlamamın yapmamak amacım. Kendime psikolojik ve fiziksel olarak zaman ayırabileceğim ama çabalayacağım ve etkili olacak bir çalışma düzeni hazırlayacağım,” olunca kendimi daha mutlu hissettim ve bakış açımı yavaş yavaş pozitifliğe ve rahatlığa çevirince hayatın ne kadar eğlenceli olduğunu fark ettim. Bir hata yapsam da, sınavlardan kötü not alsam da, bir şeyde en iyi olmasam da bunların hiç birinin dünyanın sonu olmadığını ve notlarım yüksek de olsa alçak da olsa insan değerlerimin aynı kalacağını anladım. Tabii ki bunların hepsini hemen anlayamadım, çokça düşünmem gerekti. Ben ve düşüncelerimin sessiz ve yalnız kalması, zihnimin derinliklerindeki sesleri duyabilmem gerekti. O zamanlarda da okulda da evde de çokça yalnız kalıyordum, bu yüzden çokça düşünebildim. Bu dediklerime, bu bakış açım, az önce söylediğim her şeye içimdeki sesi dinledikten sonra ulaşabildim ve düşünmenin her şeyi çözebildiğini öğrendim. Düşüncelerine odaklanabilmek ve kendi gerçek objektif düşüncelerine ulaşabilmek, kendinle dost olmak bir insanın ihtiyacı olan şeylerdir. Benim de en başından beri buna ihtiyacım vardı, sadece kendimi beğenmişliğim ve asla kendimi yanlış bulmama özelliğim gerçek düşüncelerimle buluşmama izin vermiyordu. Nilüfer de bencilliğimi kırmama ve düşüncelerimi özgürlüğe kavuşturmama yardımcı oldu. Uzun bir süre düşündükten sonra bir teneffüste sınıftaki herkese bir konuşma yaparak özür

GENÇ FELSEFECİ ÖDÜLLERİ

dilemeye karar verdim. İnsanlara eskiden yaptığım davranışlardaki yanlışları fark ettiğimi, kişiliğimi ve bakış açılarımı olumlu bir yönde değiştirdiğimi ve özür dileklerimi ilettim. Aslında affetmelerini beklemiyordum, hatta dalga geçeceklerini düşündüm fakat gerçekten de affettiler. Eskiden olsa asla böyle bir konuşma yapmayacağımı ve “Eğer benimle arkadaş olmak istemiyorlarsa bu onların kaybıdır,” diye söyleneceğimi herkes bilirdi. Sınıftakiler bir iki saniye bana ve sonra birbirlerine baktılar. Mırıldanmalar oldu ama sınıfın genelinde “Ben zaten onunla bir iki kere konuşmuştum, ne olduğunu tam bilmiyorum,” “Eh ben affederim,” “Bana fark etmez,” “Affettim,” diye sesler çıkıyordu. Küsmeden önce çok yakın olduğum arkadaşlarım ve Nilüfer bana sarıldı ve sonrasında kantine gittik. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak garip olurdu, onlara gerçek fikirlerimi çok daha detaylı anlattım ve yalnızkenki düşüncelerimi onlara da aktardım. İşler çok güzel gidiyordu. Ortaokulumun kalanını sıkıntısız bir şekilde geçiriyordum. Fakat bir hafta sonu okulun dışında bulduğumuzda Nilüfer çok durgun ve sessiz duruyordu, bir şeyler olduğunu tahmin edebildim ama Nilüfer’e yalnızken sormaya karar verdim. Buluşmadan ayrılırken cevabımı sormadan aldım, Nilüfer ve ailesi babasının işi için Almanya’ya taşıyorlardı. Benle birlikte gruptaki herkes şok oldu. Sekizinci sınıftan sonra bir daha Nilüfer’le bir daha yüz yüze görüşemedik. Arada mesajlaşsak da grup araması yapsak da bağlarımızı o kadar uzak mesafede sıkı tutamadık. Diğer arkadaşlarımla ilgi alanlarımız farklıydı ve bazı arkadaşlarıma şans gerçekten gülümsedi bu yüzden yollarımız ayrıldı. Bir tanemiz liseye Fransa’ya gitti ve prestijli bir Fransız Lisesi’nde okudu, diğerimiz Ankara’ya ODTÜ’ye gitti, bir tanemiz ailevi sebeplerden dolayı anneanesi ve dedesi ile İzmir’de yaşamak zorunda kaldı, İzmir Fen Lisesi’ne gitti ve birisi de yurt dışına gitme şansı bulunca, hem şans ona İsveç gibi huzurlu ve mutlu bir ülke sununca iki kere düşünmeden İsveç’te ortalama bir okula gitti. Hala arada konuşuyoruz.”

Duyduklarım karşısında gerçekten şaşırmıştım ama bir yandan mutluydum da. Birinin sana tüm hikâyesini anlatması çok güzel ve gururlandırıcı bir his veriyordu insana. Gerçi tüm demek doğru olmaz, bu yarısı bile değildi ama yine de çok sevindirici bir şeydi. Daha fazla gülümsemek, daha aktif olmak ve daha nazik olmak istiyordu insan.

“Çok iyiymiş... Ben olsam o arkadaşlarımla bağımı tekrar sıkılaştırmaya çalışırdım ama. Çocukken sahip olunan arkadaşlıklar değerlidir,” dedim.

“Biraz geç oldu, birbirimizle yollarımızı ayırdıktan sonra kendi çizdiğimiz yollarda farklı yerlerde, farklı kültürlerle, kendi kişiliklerimize büyüdük.”

“Hiçbir şey için geç değildir ki, az önce bana yaptığın ‘motivasyon konuşmasında’ söylediğin gibi zamanı geri alamazsın, yaptıklarından değil yapmadıkların pişman olursun.”

“Doğru diyorsun, onları akşam eve gidince ararım.”

Sonrasında bir film izlemeye karar verdik ve mısır patlattık. Eğlenceli bir gündü. Film bittikten biraz sonra Dilara’nın annesi eve gelmesini söyledi. Dilara gittikten sonra pijamalarımı giyindim ve yatağıma uzandım. Tavanıma bakarken düşünmeye başladım... Dilara’nın söylediklerini, Dilara’nın geçmişini, insanların yaşam sisteminin ne kadar küçük bir parçası olduğumuz, yaşama bakış açıları, tesadüfler, gerçekler ve yalanlar... Değişmeye karar verdim, iyi anlamda. Daha rahat bir insan

GENÇ FELSEFECİ ÖDÜLLERİ

olmaya, geçmişe ya da geleceğe değil şimdiki zamana bakmaya, kendim olmaya, kendimi tanımaya, kendim ve diğerleriyle dürüst olmaya, bakış açılarımı değiştirmeye, hayatın küçük güzelliklerine müteşekkir olup daha fazlasını istememeye. Sonrasında uyuyakaldım. Sabah uyandığımda çok güzel bir gün beni bekliyordu.

.....

Bugün babamın ölümünün üzerinden 7 yıl geçti. Yıllar sonra “yas tutmak” adına kendime zehir etmediğim ilk yılbaşıydı. Annemle güzel bir kahvaltı ettim ve sonra babamın mezarını ziyaret etmeye gittik. Sonrasında da Ayça ve Dilara’yla buluştum ve biraz alışveriş yaptık, bir restoranda öğlen yemeği yedik ve Ayçaların evine geçtik. Ayça’nın evinde tüm sınıfın dahil olduğu bir yılbaşı partisi yapmaya ve çekiliş yapmaya karar vermiştik. Sınıfça yaptığımız çekilişte bana Kübra diye bir kız çıkmıştı. Hediyeleşme sırasında o bana kardan adamlı bir bardak almıştı, ben ise ona kışlık bir atkı almıştım. Hediyeleri verdikten sonra sarıldık ve ufak bir sohbet ettik.

“Çok kısa bir süre içerisinde çok büyük değişimler gösterdin, tebrikler. Yeni yılın mutlu olsun,” dedi gülümseyerek. Tanımadığım, sayılabacak kadar az konuştuğum insanların bile ne kadar değiştiğimi ve gülümsediğimi fark etmesi gerçekten benim için çok fazla anlam taşıyordu. “Senin de yeni yılın kutlu olsun.” dedim içten bir gülümsemeyle. Gece yarısına kadar televizyonda “O Ses Türkiye” açıkken çekirdek çitleyip kola içtik ve tombala oynadık. Geri sayımdan sonra havai fişekleri izlemek için dışarı çıktık. Güzel bir yılbaşı kutlamasıydı.

Lise bitene kadar Dilara, Ayça ve ben gruptaki en birbirine yakın olanlar olsak da kalabalık bir arkadaş grubunun parçasıydık. Annem benimle gurur duyuyordu ve artık terapiye gitmiyordum. Lise sonda üniversite sınavına arkadaşlarımla beraber hazırlandık. Sınav stresinden etkilensek de asla pozitif enerjimizi kaybetmedik ve “Hiçbir şeyi yapamayacağım, başaramayacağım, benim için çok geç, çalışmayı bıraksam mı?” düşüncelerine kapılmadık. Düzenli bir programda çalıştık. Sınava girmeden önce birbirimize şans diledik ve son bir konuşma yapıp büyük sınava girdik. Sınav olduktan sonra Ayçaların evine gittik ve bir yemek söyledik. Herkes kendini stresten uzak tutmaya çalışıyordu, bu yüzden sınavın konusunu sonuçlarımız çıkana kadar açmamaya karar verdik. Sonuçlarımızı beraber öğrendik. Herkesin hayal ettiği bir üniversite, oradan bir hayat kurma planları, ondan da bir iş hayatı vardı. Ben dahil. Herkesin puanları “müthiş” olmasa da hayallerini gerçekleştirmeye yeterliydi. Bazıları yine yakın yerlerde üniversiteler kazansalar da bazıları fırsatları yakalayınca şehir, bazıları ülke değiştirdi. Yine yollar ayrıldı, yine arkadaşlıkların arasına şehirler, ülkeler girdi. Fakat yine mesafeler kazanmadı. Uzaklarda olsalar da birbirimizle konuşmaya ve yeni hayatlarımızı birbirimize anlatmaya, arkadaşlıklarımızı uzaktan da olsa teknolojinin yardımıyla devam ettirmeyi başardık.

Zorlu üniversite yıllarından sonra mezun olduk. Üniversiteden kısa bir süre sonra mimar oldum, işin ortalama bir maaşı vardı ama eğlenceliydi. Çalışmaya başladıktan sonra kendi evime çıkabilecek paraya sahip olsam da annemden uzaklaşmak istemedim. Annem yaşlanıyordu, bu yüzden onunla geçirdiğim vaktin kıymetini bilerek geçiriyordum. Eve bir köpek aldık, hem boş vakitlerimi bir evcil hayvanla ilgilenerek doldurmak istiyordum hem de evimize neşe getirecek küçük bir arkadaş

istiyorduk. Adını annem ‘‘Gümüş’’ koydu. Farklı şehirlerde ve ülkelerde olsalar da arkadaşlarım arada İstanbul’a geliyordu, bu yüzden sadece teknolojiyle değil nadir olsa da yüz yüze de görüşebiliyorduk. Hayatın akışından ve aldığımız kararlardan bahsediyor, eski zamanları hatırlıyorduk.

Bir cumartesi akşamı çekmecemi açıp yıllardır üzerine hiçbir şey yazılmamış, eski ve küflü defteri buldum ve yazmaya başladım.

‘‘Ben Kardelen. Mutluluğun ne olduğunu biliyorum.’’

Gülümsedim, defteri kapattım ve aynı çekmeceye koydum.